

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Ps 416 399 23 Pž
Tuzla, dana 20.12.2024. godine

Presudom Vrhovnog suda FBiH broj 32 0 Ps 416399 25 Rev od 18.03.2025. godine, revizija se usvaja, obje nižestepene presude preinačavaju i sudi: Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 135.640,93 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 17.05.2021. godine pa do konačne isplate u roku od 30 dana od dana prijema ove presude. Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 9.033,54 KM.

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Safeta Hajdarbegovića, kao predsjednika vijeća, dr sci Faruka Latifovića i Alena Žabića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca "DELING" d.o.o. Tuzla, ul. Šići b.b., koga zastupa punomoćnik Edin I. Hodžić, advokat iz Tuzle, protiv tuženog „INTESA SANPAOLO BANKA“ d.d. BiH Sarajevo, ul. Obala Kulina bana br. 9a, koga zastupa punomoćnik Nebojša Marić, advokat iz advokatskog društva „Marić & Co“ d.o.o. Sarajevo, radi: naknade štete, v.sp. 135.640,93 KM, odlučujući o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 416399 21 Ps od 12.01.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.12.2024. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda, u I. stavu i prvoj alineji II. stava izreke, potvrđuje.

Odbijaju se zahtjevi stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I. izreke, prvostepene presude, odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi: „Obavezuje se tužena Intesa Sanpaolo Banka d.d. Bosna i Hercegovina da tužitelju „Deling“ d.o.o. Tuzla, na ime naknade štete isplati iznos od 135.640,93 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 17.05.2021. godine pa do konačne isplate u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom izvršenja“ i „Obavezuje se tužena Intesa Sanpaolo Banka d.d. Bosna i Hercegovina da tužitelju „Deling“ d.o.o. Tuzla nadoknadi troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom dana donošenja presude pa do konačne isplate u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom izvršenja“.

Stavom II., prva alineja izreke, prvostepene presude, obavezan je tužilac da tuženom nadoknadi troškove postupka u iznosu od 3.931,20 KM u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Stavom II., druga alineja izreke, prvostepene presude, preko dosuđenog iznosa troškova postupka, tuženi je odbijen.

Protiv navedene presude, žali se tužilac zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da

se tužbeni zahtjev usvoji kao osnovan, te obaveže tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka kao i troškove sastava žalbe u iznosu od 1.358,37 KM i sudske takse po odluci suda ili da se ukine pobijana presuda i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na žalbu, tuženi predlaže da se žalba tužioca odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda, te tužilac obaveže da tuženom naknadi troškove žalbenog postupka. Potražuje naknadu troškova za sastav odgovora na tužbu iznosu od 990,00 KM, uvećan za iznos poreza na dodanu vrijednost od 168,30 KM.

Ispitujući osporenu presudu, shodno odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku /u daljem tekstu: ZPP/, ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Žalba nije osnovana.

U postupku nisu učinjene povrede postupka na koje se pazi po službenoj dužnosti, iz člana 209. stav 2.tač. 2) 3) 8) 9) 12) i 13) ZPP-a, a nema drugih povreda koje bi predstavljale osnov za usvajanje žalbe. Kako prvostepena presuda sadrži ocjenu dokaza, onda nema povrede člana 8. ZPP-a, a kako su, u obrazloženju prvostepene presude, sadržani navodi iz kojih se mogu saznati razlozi kojima se rukovodio prvostepeni sud kod donošenja osporene presude i koji se mogu ispitati onda nema ni povrede člana 191. stav 4. ZPP-a.

Prema utvrđenju prvostepenog suda slijedi: da su parničari bili u poslovnom odnosu u kojem je tuženi (kao banka), tužiocu (kao korisniku njenih usluga), odobravalala kratkoročne plasmane – kredite, garancije i akreditive u iznosu do 4.500.000,00 KM, odnosno u protivrijednosti 2.300.813,47 EUR-a; da je tužilac sa „Hrvatskom elektroprivredom“ d.d. Zagreb zaključio, dana 08.04.2019. godine, Ugovor o izgradnji sunčane elektrane CRES – broj ugovora 072-8/19; da je tuženi, povodom ovog posla, izdao bankovnu garanciju (tzv. garancija "bez prigovora"), u kojoj je tužilac, nalogodavac, a „Hrvatska elektroprivreda“ d.d. Zagreb je bila korisnik garancije na iznos od 521.458,49 HRK, sa rokom važnosti garancije od 09.04.2019. godine (kao dana izdavanja) do 09.05.2021. godine; da je korisnik garancije, dopisom sastavljenim u petak 07.05.2021. godine, pozvao tuženog, odnosno banku garanta, da plati garanciju, a taj dopis je predao neposredno u ponedjeljak, dana 10.05.2021. godine, te je naposljetku banka izvršila plaćanje dana 17.05.2021. godine, u utuženom iznosu od 135.640,93 KM.

Što se tiče žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog koje se žalba izjavljuje, taj razlog je neodređen, jer ne sadrži činjenice na osnovu kojih se može zaključiti koja je činjenica ostala tačno ili nepotpuno utvrđena. Zbog toga su ti navodi žalbe bez ikakve važnosti.

Suprotno žalbenim navodima, prvostepeni je sud pravilno primijenio norme materijalnog prava. Žalba je u pravu kada kaže da se protek roka po bankarskoj garanciji računa po odredbama Zakona o obligacionim odnosima (član 77. ZOO-a), a ne po odredbama procesnog prava. U pravu je žalba i kada kaže da

zahtjev korisnika za isplatu garantovane sume mora biti predat banci garanta, prije isteka roka važnosti garancije. U suprotnom, obaveza banke garanta prestaje.

Žalba, međutim, nije u pravu kada tvrdi da je, u ovome predmetu, korisnik garancije učinio neblagovremen zahtjev tuženom, odnosno banci garantu. Naime, prema odredbi člana 77. stav 3. ZOO-a, kada zadnji dan roka pada u dan kada se ne radi, onda se, kao zadnji dan roka, uzima tek slijedeći radni dan. Kao „dan kada se po zakonu ne radi“, doktrina i sudska praksa smatraju i nedjelju. Pošto je zadnji dan roka za ispunjenje po bankovnoj garanciji od 09.04.2021. godine pao u nedjelju, 09.05.2021. godine, onda se, kod pravilne primjene propisa, uzima da taj rok ističe tek sutradan, a baš sutradan, u ponedjeljak 10.05.2021. godine jeste korisnik kredita predao zahtjev za isplatu sume po bankarskoj garanciji, tuženom, odnosno banci garantu, slijedom čega tuženi nije protupravno postupao kada je izmirio taj dug. Uslijed izostanka protivpravnosti, nema ni odgovornosti tuženog za štetu (čl. 154. ZOO-a).

Ostale navode žalbe, ovaj sud jeste cijenio, ali ih nije posebno obrazlagao, kada u odnosu na navedeno, proizilazi da su ostali navodi bez odlučnog značaja (član 231. ZPP).

Imajući u vidu izloženo, žalba je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, na osnovu člana 226. ZPP-a, u odbijajućoj odluci o naknadi štete i zateznim kamatama, a na osnovu člana 235. tač. 2. ZPP-a, u odluci o troškovima postupka.

Prvostepena je presuda, na osnovu člana 221. u vezi s članom 196. stav 1. ZPP-a, u preostalom dijelu (druga alineja prvog stava izreke), ostala neizmijenjena, jer je istekom žalbenog roka i izostankom žalbe, stekla formalnu pravosnažnost već u prvom stepenu.

Odbijen je žaliočev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka, jer žalilac nije uspio u ovom postupku (član 386. stav 1., a u vezi s članom 397. stav 1. ZPP-a).

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu advokatske nagrade za sastav odgovora na žalbu, jer dati odgovor nije imao nikakvu drugu činjeničnu ili pravnu argumentaciju izuzev one koja je već data u prvostepenom postupku, pa nije bio potreban, a u parnici se naknađuju samo neophodni troškovi (član 387. stav 1. ZPP-a).

To su razlozi, kojima se rukovodio Kantonalni sud u Tuzli, kod donošenja odluke, kao u izreci.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Safet Hajdarbegović, s.r.